

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ól khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P.

Šserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šsmolerjez knihiczišcžeńni a płaczi šchtwórtlětnje 100.— hr.

1. njedžela po šwj. Trojizy. 1. Jan. 4, 16–21.

Šdnž na narodnym dnju wróćo hladamy na šańdžene lěto šwojeho žiwjenja a šo dopomnimy, kelko lět je ša naše krótko žiwjenje hižom šchumiło do morja wěčnosće, a hdnž šdobom myšlimy na šwoju šachodnosć, dha pošbėnjemy šwoje wóćko tež horje k njebešam a rjeknjemy: Šnježe Božo, ty šy naše wakhowanje štajnje a pšchezo; přiedy dylži hory buchu a šemja a šwěštworjeny bu, šy ty, Božo, wot wěčnosće hač do wěčnosće. A njeno Šehovah rěka: ja budu, kotryž ja šym. Našch Bóh je wěčny. Šdnž wobdžiwamy šemju a morjo, hory a doły, lěšy a łuki, šahrody a pola w šymškej morwošći, w nalětnj pšiche, š plodami našymy; hdnž šo dopomnimy na přěnju wšěch wučšow, kiž nant šwjate pišmo da, na přěnju štućku biblije: w špocětku štwori Bóh njebeša a šemju, dha wón štupi pšched naš jako tón štworiczel njebešow a šemje, jako tón wšehomóžny. Šladajmy do štawijny: Někotry lud je Bóh wulki šejnił a jemu k derješiczu pomhał. Tola na jene dobo tu wón štorčeny š wškošće teho šboža do hlubiny teho nješboža: hrěch je tych ludži štaženje. A někotry čłowjek měješe tych šwětnych kubłow došć, kotrychž wutroba požada! móžeše šo wješelicž nahladnošće pola šobučłowjekow, a dobra štrowošć da jemu pšchětracž wšch parowanja a pšchecžiwosće na šemi. Tola we šwědomnju hrjebaše čžeń, kiž nješerje: porokowanje šwědomnja je trašne škšostanje. Žylš lud kaž jednotliwy našoni: našch Bóh je prawy a šwjaty. Šuby čžitarjo! Čžaš, štwórba, štawijna a šwědomnje čži přěduja: Našch Bóh je wěčny, wšehomóžny, prawy a šwjaty.

Ale š tym šo šdobom njeuwčžetpa byče našeho Boha. Našch Bóh je wjele wjazy. Šjes runječa rjany šchpruch biblije

čži praji: Tak je Bóh tón šwět lubował, šo je šwojeho jenicžkeho narodženeho šyna dał, šo bychu wšchitzy, kiž do njeho wěryja, šhubjeni njebyli, ale to wěčne žiwjenje měli. Tak pišche Jan, tón japoštol teje lubošće, w šwojim šceńju. A w šwojim přěnim ličeje wón to šame wšpjetuje a wukladuje byče našeho Boha š krótkimi, njeuměrnje rjanymi šłowami: Bóh je lubošć. Šjele je šo přědowalo wo Bohy jako lubošći. Našpomnjeny šext pšchinješe nam hiščeje jeno přědowanje wo lubošći: „Bóh je lubošć“. To dawa dowěru k Bohu. To šbudži lubošć k bliššchemu.

Bóh je lubošć. To dawa dowěru k Bohu. Tak čžitamy: „Bóh je lubošć, a šchtóž w lubošći woštanje, tón woštanje w Bohy a Bóh we nim. Na tym šo ta lubošć dokonja pola naš, šo my bychmy dowěrjenje měli na šudnym dnju.“ A šašo: „Bojšć njeje w lubošći, ale dokonjana lubošć wumjeta tu bojošć won.“ To rěka: Bóh, kotryž je tu lubošć, šbudži našchu dowěru. Šak šebi myšlachu a myšla póhanjo Boha? Wošnamjenja jeho pod wšchellimi wobrašami a morwym wěžami, kiž šu šame na šebi žyle nješchódne. Tola šady tych wobrašow morwych wěžow widža woni teho šawišneho knješa, kiž pšchezo jenož na to hlada, hač a hdnže šo čłowjekam pšchederje dže, jim niežo dobre njepopšchese, jim š lešću a mozu šchodžicž špyta a jene nješbože po druhim šcele. Šajki šawišny Bóh njemóže lubošć tych ludži dobyč. Woni maju hrošu a štrachotu pšched nim. A šajka hroša a štrachota pšchewodža a čžwiluje jich we njeměrnj a njepokojnej wutrobje čžaš žiwjenja, wot kolebki hač na mari. A šak šebi myšlachu židža Boha? Šako teho šuroweho šudnika, kotryž jenož na tym wachuje, šo šo jeho šasnje nješchstupja. Tak wón hrošy: Ša, tón šnješ, šym jedyn šurowny

Bóh, kiž hrěchi tych staršich domapytam na džězoch hacj do tšeczeho a sčtwórteho stawa, a kiž křostam wšittich, kiž moje kasnje njeđerža, Rosymimy, so bě ranje tón pobožny Isralita wodnjo kaž w nozy tyscheny w swojim swědomnju dla swojich pschestupjenjow a komdženjow pschezo widžo to wóczko Bože, kotrej hñewanje hlada na hrěch, a tu ruku Božu, kiž budže křostacj.

Kelko wyschische steji tola nascha křesczanska wěra! Bóh je luboscj. Saposchtol Jan móžešche pišacj: „My smy wěriti a pšnali tu luboscj, kotruž Bóh k nam ma.“ Sako so w sapočatku Bratrowskeje wošady w Herrnhucze křesczjenjo wšcelteho jow-pschińdženja, powołanje, naroda a luda prawje rošmiecž njemóžachu, wobroczi so Binzendorf na kóždeho jenotliwego s praschenjom, hacj je wulki hrěschnik a hacj chje psches Jefuša sbožnosć dostacj. Sčto ležesche w tutym praschenju druhe hacj to, so naš Bóh w Jefušu lubuje? A hdyž je křjedžina nascheje wěry Jefuš, tón křičowany, sčto s tym druhe prajimy hacj to, so je wón činił po swojim kłowje: Nichtón nima wjetšesche luboscje křiba tu, so wón swoje, žiwjenje wostaji sa swojich pscheczelow. A hdyž buchany w křwjatym Wótczenaschu nawuczeni so k Bohu modlicj jako swojemu Wótczej, sčto leži w tym druhe hacj to, so wón naš wózkowšy lubuje jako swoje džěczi? Prěni, druhi a tšeczi artifel, žyła biblija, žyke twoje žiwjenje čzi přěduje, sčto je Bóh wšcho s luboscje sa tebe činił,

Tuž pał dyrbinu tež, kaž přenja kasnja pschitaže, so Boha wysche wšcheho bojecj, jeho lubowacj a so jemu dowěricj. Wojosć teho Krijesa, to njeje ta hrosa, s kotrejž so njepokřusčne džěcžo křoma psched nanom, abo s kotrejž so Hadam po swoji mpadže křomasche psched Bohom. Wojosć teho Krijesa je sčesje Sojesowe rošbudž enje, kał mohł tajku njeprawdu čzinič a pschecziwo Bohu hrěschicj? Wojosć teho Krijesa je čšesć a křwalba pschecziwo temu křwjatem u wšchomóznemu, wěcznemu, dobrocziwemu a smilnemu Bohu. A luboscj k Bohu wobsteji w tym, so jeho kasnje džeržimy, a to niz jenož swontnje, ale s wutrobu. Krijnowy wopor so njepodoba Bohu, wón njeda swoju wutrobu. Kad woporom bohobojasneho Abela ma Bóh spodobanje. A dowěra k Bohu je dopokas, so smy Božu luboscj rošmili. Sdyž wěrimy, so Bóh potutnemu a wěrazemu Jefušoweje martry dla wšchě hrěchi wodawa, směmy tež dowěru niččj, so je wón hnadny tu kaž junu na křudnym dnju. Hacj Božu luboscj k nam rošmimy, sa to mamy jedyn dopokas, so mamy pschezo a pschezo dowěru k njemu, kaž Luther tał rjenje wukladuje: Wótcze naš, to reka, Bóh chje naš wabicj, so my wěricj dyrbinu, so je wón našch prawy Wótczež a my smy jeho prawe džěczi, so bychmy křoble a se wšchej nadžiju jeho prošyli jako lube džěczi swojeho lubeho nana. Hacj křesczan by, sa to masch jedyn dopokas na tym, hacj so kaž w kłoncžnym čžaku sboža tał we hróšnym čžaku njewjedra twojemu Bohu dowěricj.

A tón druhi dopokas sa twoje wopravdžite křesczansktwo masch w tym, so masch luboscj k bližchemu. „Sdyž sčto rjeknj e ja lubuju Boha, a wón hidži swojeho bratra, tón je křat. Pschetož, sčtož swojeho bratra njelubuje, kotrehož wón widži, kał móže tón Boha lubowacj, kotrehož wón njewidži? A tu pschitašni mamy wot Boha, sa tón, kiž Boha lubuje, dyrbi tež swojeho bratra lubowacj.“ Luther wukladuje kóždu kasni se kłowami: my so dyrbinu Boha bojecj a jeho lubowacj, so bychmy naschemu bližchemu žaneje sčtodny njecžinili, ale jeho lubowali. Luboscj bližchemu je pruha křesczansktwa. Namakamy ju w našchim ludu? Gusto niz, džěczi, małe a dorosčene, nimaju husto žaneje luboscje k staršchim, starym, křorym, křhodnym. A někotry nan, kiž swoje dobry dokhody pschecžloka, pschekuri, pschecžini, nima luboscje džěcžom. W někotrym domje křwataju domjazny, kamo swojbnj, nimo šebje, bjes pschecželneho wóczka, bjes lubeho kłowčka, jako so njebychu snali anj widželi. Kelko mandželstwom je swjasaných bjes luboscje k Bohu a tuž tež bjes wutrajneje luboscje mjes křobu, žadny džiw, so so

mandželstwa po tyšazach džela. Kelko křadow je někajšesje malicž-kolče dla roškorjenych na čžas žiwjenja a njerěža w lubosczi žaneho kłowčka mjes křobu! Kał šabanibjaze je tajke roškorjenje sa křesczanow nascheho čžaba, hdyž tola přenim křesczanam wjazny hacj juntrócž wobkřwědeži rt pšhanow: hlajče, kał so křesczjenjo mjes křobu lubuja!

Gusto wšchaj luboscj tam namakamy, hdyž najmjenje wóczakamy. W křdomlětněj wójnje křepasche wyschichi s čžrjódku jěšdnych wo wofno křudobneje hěny. Starz je sčědžiwěj kłowu wustupi. Wyschichi šebi žadasche, so by starz jich domjedł na polo, hdyž bychu wowš namakali sa konje. Starz pošluchasche a wjedžesche tych wojakow daloko won. Sako nimo rjaneho wowša pschińdžechu, praji wyschichi: tu je, sčtož trjebamy. Šisčesje něsčto šeserpliwoscje praji tón starz, a wjedžesche jich dale. Škóncžnje jim pokasa jedyn wowš. A woni šncžachu, wjasachu a wrócžichu so. Tuž praschesche so tón wyschichi: Luby starzo, wy šesje naš njetriebawšchi daloko wjedli, přenje polo bě lěpsche hacj tute. Móže byčj, wotmolwi tón. Ale wone njekřuschesche mi. A tola bě to polo jeneho, jemu niz derje smyšleneho čžlowjeka, na kotrymž budžische so mohł wjecžicj. Ale my mamy tu pschitašni, so sčtož Boha lubuje, dyrbi tež bratra lubowacj.

Luby čžitarjo! hdyž dženska hida a swada křježi na šwěče, měj sa šhubjeny tón džej, na kotrymž nješby luboscj wopokasał. Jan, kotryž je našch text pišak, 100 lětny biskop w Šesku, njemóžesche wjazny šam hieč, ale dyrbesche so njescj dał do šhromadžijnje teje wošady. A dokelž wjazny wjele rěčesč njemóžesche, praji wón kóždy křócž jenož te křotke kłowa: Moje džěcžatka, lubuječe so mjes křobu! Derje, je Bóh naš lubowak, lubujmy tež my swojich křobucžlowjekow. Šamjen.

Zyrkej a štat.

Njelube a čžeske pjenježne wustoscje, do kotrychž je jich najwjazny šakšich šararjow pschischko, a to s wulkeho džela psches žyrkwi njepšchecželne šadžerjenje wyschnosčesje, šu we wjele wošadach wulku a šwješelazu wšporniwoscj šbudžike. Tał bě to tež w Draždžanach, hdyž duchowni s džela jenož jara šnadnusčli džel šakšich dokhodow dostawachu; psches dobrowólny pomoc wošadnych, dostawachu na to hacj ua šti křócž wjazny. Nješch s tym tež pschezo hišesčesje swoje šakšike dokhody njedozpichu, bě pał tutón pomocny škutk tola jara witana a jara nufna pomoc. Še šebi tola tež něhdže tšecžina Draždžanskich duchownych pšdłansku šakšlužbu phtacj dyrbjala. Š jeneje wošady pola Miščna so pišche, so je tam šaraj, hdyž wošada wo jeho šrudnych dokhodach šhoni, telko tworow a žyrobny a druhich wězow wot wošadnych dostak, so móžesche žyke běrl lěta se swojimi wot toho žiwny byčj; a tajku pšpjeru dostawa dale. Duchowni wobkřwědečesja s džakom a s wješelom, so je jim, hdyž mšdu njedostawachu, luboscj a wšporniwoscj wošadnych pomhala psches nufny a tradanja. Tał je w jich wjele padach nufna wjasata šwjasł mjes wošadu a šararjom, sčtož je sa wobej dželaj se žohnowanjom. —

— Tu křwilu smy my w Šakškej šako ras šbieži psches te tyžženja hižo našpomnjene wobšamkženja nascheho šejma, abo lěpje, šozialdemokratisko-kommunistisčesje wjetšichiny nascheho šejma. Šsu tajžny, kotšiz sa pschichod wšcho čžorne w čžornym widža, tola šu tež tajžny, kotšiz šu lěpschesje nadžije, šo špusčesje na pomoc wot wulkeho štata. Prawje drje směja čzi, kotšiz praja, so budža nasche wošady w pschichodže wjele wjazny sa nabožne a wošadne žiwjenje čzinič a pschinjesčj dyrbjecj. To žyke wěsčesje, pschetož lěška je jena wošada, kotraž njeje žane dobrowólne dary sa wošadne wěžny šberaka, sa tute šaměny tał wjele kaž ničžo čziniła, šo špoko-šiwšchi s žyrkwinym dawškom, kotryž bu lěška 1923 sa lěto 1922 šberany, mēreny pał po dokhodach lěta 1921. Sdyž to tał na

psch. jena wofada 15000 hr. swjeje, ku to zyte 10 puntow mufti — t. r. tola niczo; abo tola niczo wjazy, hacz je to netle na kwjatyh dnjach jena kwjaba na tyfanzach sjedta.

W Kamjenizy, kotraž je tola hewaf jako prjedzischego sozia-
listow snata, bēchu 13. mēje wōlby do rady staršich. Sa lischinu
kšeseczijanšich staršich bu jich wotedych 16361 hlošow, to ku
804 wjazy hacz prjedy, a sa napschecziwnu lischinu, na kotruž
bēchu so wschitzy pschecziwnizy kšeseczijanškeho wufublanja džeczi
swjafali, wscho hromadže 13034, to je 1522 mjenje hacz lēto
prjedy. Po tutym wobliczenju dostanu kšeseczijanšy staršy 256
fastupjerjow a tamni 195. A to w Kamjenizy! A podobnje je
w Lipsku, hdžež maju kšeseczijanšy staršy w radže staršich tež
wjetščinu. Kšeseczijanški duch drje tola wozucza, i wufkeho dželā
pač hiščeže tola jara drēma, haj šamo spi, abo je pschelinški.

Wotrocž.

Spizala w šlowaškej rēczy Kristina Rowowa.

(Potracžowanje.)

Tola ludžo mējachu šo hiščeže na druge džitwacž. Petra-
šchey njewocžinichu žanu korežmu a njewocžinja do zyła žanu, tež
žane flanty. A prēmju žadašche šebi tamny žalostny swaš
wjelē pjenjes, i druhemu dothe khorokožo pschichodneho šyna,
i kšecžemu dyrbjachu prēdknu jstwu dacž hēblowacž a wobnowicž.
Bēchu wjekešči, so mōžachu rum, w kotrymž by dyrbjata korežma
bjež, ja bydenje wuzicž, pschetož wo jstwie dyrbjachu wjerch a
wofna a durje nowe bjež. Esužodžo šhoničnu, so je Petrašy se
Methodom wucžinil, so w šwojej kšēži niz jeno bydenje šam
ja šo pschihotuje, ale tež jene ja Šsamka a jene flanty. A wōa
to tež cžinjesche a to hižo bližšy tydžen.

Stary Dabit bu šašo žyle mlody, wschudžom bē se šlowom
a je skutkom i pomozu, njeby šo ja šwojeho šyna lēpje staracž
mohł. Ludžo džitwachu šo tež žida dla. Bē kaž pschemēnjeny.
Prjedy njebēchu nime postrowa žaneho šlowcžka wot njeho šly-
scheli kšiba haj a nē. Dženža pomjedasche to šferje, a jeho
woblicžo bē tač pscheczelne, jako by to mlōdschi byl, hacž runje bē
bēly kaž hołb.

„Kajki rosdžel!“ džachu žony mjes šobu. „Prjedy kšodžesche
pschezo tač rostorchany a masany, a nētkole ma cžistu kōschlu a
cžistu draštu. So šo to Podhajšyna njegratuje, ja žida plo-
kacž! Ta pač tež wschitko cžini, tež jstwu je jemu njedatno wo-
bēlila a kožo pocžahnyla; je šebi nowe pocžehnjenje kupil. Wo
jstwie je tež hižo wjetšy porjad!“ Tač kšestachu žonije a
pschidachu: „Ale i wotfel to, so šo kōždy, kiž ma i Ondražitez
wotrocžom cžinicz, tač pschemēni? Jenož wōn šam wostawa
tōn šanty. Wohladamy wschač, kajki budže, hdž budže w no-
wej kšēži bydlicz! Šsnadž jemu tež Ondražitez šwoju džowku
dadža, hdž šebi jeho tač waža.“

„Dw, tež Petrašy by jemu šwoju džowku dač, by-li jenož
wōn ju chyzł! Ale wōn šebi na to ani njemyšli!“ Tola mlo-
da Kajšowa bē pscheradžila, so bē Method i Ondražitezom ja
Šsamka po Dorfu pobyl. „Hacžrunje kšromy, je tola hewaf
štrony, a hdž pschekupstwo šapocžnjetač, seživi wōn pod Božim
žohnowanjom i lohka ženu. Wobaj lubujetač Boha a wobaj staj
na tym pucžu, kotryž i wēcznej krašnosčzi wjedže“. Telko bē pra-
žil, to dašche je wēczje Šsamko šam prajil, a i Dorfu bēšchaj šo
hižo šrēcžaloč. Dorfa njeje šebi wēczje myšlita, pomhajo hōrku
wotnoschowacž, so budže tam ras šama bydlicz.

„Je to džitwije na šwēczje!“ tač šo džitwachu žony. A mē-
jachu prawje.

7. staw.

A šašo bē to ras rjany lētny wjecžor. Šswētko mēšacžla
wufiwasche šo kaž šlēbro na wjesku, šadowe šahrody, polnje sa-
kčete pola a luki. Nētkore pruhi namačachu tež kšēžtu sta-
reho Davita, wobšwētlachu šawku a šarža, na njej šedžazeho.
Bē njedželsti šwobekany a w jeho woblicžu bē nēšchto kšutne
a šwjatocžne. Pschemyšlowasche šebi a džitwasche šo šam na
šo. Cžehodla bē pač dženža tač wjekešy? Cžehodla wjeke-
lesche jeho tač, so mōžesche Šsamko Petrašy škōcžuje se šwo-
jim pschekupstwom šapocžecž, a so bē wōn jemu pschi tym telko
pomhacž? Stary njerosšymi wjazy šam šebje! Š wotfel bē
jemu tuta lubošč i cžlowjekam pschischla? Prjedy tola njebē
ženje zuych cžlowjekow lubowacž, njebē ženje i nime šacžuwacž;
jich horjo njebē jeho boliko, jich wjekele njebē jeho šawjekelita.
A dženža! By najradšeho i wjekešojču šlakacž, jako tam w fla-
mach Dorfa i njemu pschistupi a wjekešela kaž bēšche rjekny: „Šajes
Jesuf šapčacž wam wschitko, šchtož seže Šsamkej dobrego cžinil!“
A jeho wjekešesche to tač jara, so šo tutaj mlodaj cžlowjekaj
lubowajchaj, so bēšchaj tač pēknaj, so budžetač hromadže šbo-
žownaj, a so bē tež wōn mohł jimaj i tomu pomhacž. Dež
Šsamko a Method šo jemu džakowajchaj; to bē nēšchto dobre ša
tu štaru wutrobu.

„Hacž do dženža bēch podarmo živy na šwēczje“, tač psche-
myšlowasche šebi šary „Bēch jenož šebi šamemu živy. Šakle
nētkole, hdž šapocžnu druhim dobrego cžinicz, widžu, šchto pschi-
šluschnosč cžlowjeka na šwēczje je, a cžehodla Bōh kaže, bliž-
šcheho lubowacž jako šebje šamoho. W tym je to šbožo! Wjele
cžlowjekow bē wotfel mje živy; woni šo bēdowachu a ja bych
jim mohł pomhacž a radžicž, tola ja to njecžinjach; tač njemējach
niczo, šchtož by mje šwjekelicž mohlo. Ja widžach, so mje ša-
žpitwachu, so mje njelubowachu; cžehodla pač dyrbjeli štareho
Davita lubowacž? Nikomu nješšym kšchidny cžinil — na to
je šebi moja wutroba wjele wjedžata, so je Dabit wjele šēpschi
hacž cžlowjekajo, mjes kotrymž bē živy — ale wōn to njebē.
Ša cžo by mje tež šchto lubowacž dyrbjacž?”

„Cžlowjeka šyn njeje pschichol, so by šebi dač šluzicž, ale
so by wōn šluzil“, praji Škryštuš. Š Adonai! Š, mōj Šnježe,
njefacžiti mje, hdž praji: mōj Škryštuš! Njemōžu šebi pom-
hacž a šym hrēšny cžlowjek; Šerusalem wjazy njeje, kšchinja
šluba wjazy njeje, woporow tež njeje, a hjes roslecža kšwē njeje
žaneho wodacža hrēšow. Ja trjebam jene jehnjo! Ja wērju,
so Jesuf Škryštuš je tvoje jehnjo! Je tole hrēch abo pscherada
na Tebi, Bōžo Šakubowy, moč mje na mēšnje, hdž pač niz,
wucžicž mje, kreiw Šesufa Škryštuša, wot mojih hrēšow. Ja
položu šwojej ruzy na to jehnjo, kotrež je ša mnje šarēšane.

„Wn bludžachny wschitzy jako wozny; kōždy wobro-
cži šo na šwōj pucž, ale tōn Šnješ šwali wschitke našche
hrēchi na nicho. Šdž wōn podtkōcženy a tyscheny bēšche,
njewotewri wōn šwōj rōt, jako jehnjo, kotrež budže i rē-
šanjū wjedžene, a jako wozna, kotraž wonēmi psched šwo-
jim ššharjom a šwōj rōt njewotewri.“

Tač džēsche mōj mešias, mōj Šmanuel do šmjercže! Ja
šym šo wobaracž, tola dlēje to wjazy njemōžu; ja wērju, so je
živy, so je pola Šobje živy, haj, so je živy we wutrobje štareho
Davita!

Starz kōcži wōbej ruzy i wutrobje, a tajki blyščež wob-
šwētki jeho štare mješwēczje, so bē i wobhladanju jako jedyn i thčy
staršich psched trōnem Božim.

„Ja modlach šo pschezo kaž Dabit: „Wotewr mojej wocži,
so bych widžil džitny šwojeho šakonja!“ Bōžo mojih wōt-

zow, Abraham, Isaac a Jakub, Ty by mije wuślychał a by mi Twoje słowo rośwětlił! Ja by wobarach, njesrośymich jo a nochych jo rośymich, ale ja njemóžu to wjaz, ja nochzu by kaž Saul wobarach! Nětk wěrju ja, so Jezus Nazareński je skrystuž, tón mešias, twój Syn, a so by Ty jeho tež mi wobradził!”

Stary njelczech, jenož jeho hubje by hišče hibašchtej; sčtož dale rěčzech, to wosta mjes nim a jeho Bohom. S jeho k njebyu posbėnjeneju wóczkow ronešche by mnoho bysow bole, jabo by dopomni na wšchu srudobu a na wšcho to semje, sčtož by šhubil w dołhich lětach nětk sčtych. Tola to bėchu bysly džech, kotrež je namakale nana, kotryž njeje hnėwny, kotryž njechroš, kotryž njechłosta ale — wodarwa; pschetož wón jo lubuje, a to hacž do wėcznošče.

Jako bė tam tak čicho pjatl wječor, leczech tež starz i kastoizami domoj. W dwanatej hodžinje jeneho srudoby polneho, samotneho žiwjenja bė Wóh jeho duschu sbudžil, a do jeho wutrobny šwėczzech swětlo wėczneho žiwjenja, kotrež niħdy njewuhafnje: Jezus, tón sbóžnik tych hrėšnikow!

(Pofracžowanje.)

S bliska a s daloka.

— W Budyščinje wotměchu swjatkownu přijedu wšhelate berbske sjeuocž nstwa pošedženja, tak „Sserbika předaršta konferenca“, „Sserbiske knihowne towarstwo“ a „Towarstwo Pomozny“.

— „Sserbika předaršta konferenca“ sabėrašche by se wšhelatini praschenjemi zyrkwineho žiwjenja naschich berbskich wošadow, tak sašo s wólbou do synody, wo kotrež by hišče wošebita rošprawa poda. Sserbika kchescžijanska wettorhanska protyka bė dalschj tajki dypł. Tuta je w rukopišu psches duchownych nimale zyle dohotowana a s jeje čžišchom by bėrnj sapocžnje. Přibihotowanja nowych spėwarškich dyrbi by bóle spėchowacž; džěio je wobschėrne a pschi nim wjele wobmyšlowanja, ale dołho wjaz njetraje a my dyrbimy jo tola wumjesč, a potom dyrbja wchė pschihoty w rukopišu hotowe byč. Sedyn tajki rukopiš wo dotalnych ale wobbžetanych spėwarškich ma k. farar Šrygar tež hižo hotowy. Tute a druhe dypłi, kaž n. psch. šhromadne wobstaranje wina sa spowjedž, sjeuocžichu pschitomnych duchownych, kotřž bėchu by wokoło 1/210 hodž. jeschli, hacž do jeneje hodžiny. Pschichodna konferenca by w juliju seńdze na dnju Budyšchsteje nėmskeje konferenzy. Wo 2 hodž. pschisamknych by potom dalsche pošedženja.

Slowna berbska předaršta konferenca by, kaž kóžde lėto, přijedu po swjatkach we Sserbskim domje wotmělasche. Sdyž bė pschedšyda, farar Domaschka s Budestez, šhromadžisnu bratrow s modlitwu wotewrił, jednasche by najpředy wobschėrnje wo synodalnych wólbach. Psched mešazami bė konferenca jenohłbnyje wobsamknyla, do synody sa Budyšchinški wólbny wobwod jako kandidatow dotalneho sstupjerja, wšchšcheho wuczerja Hancžtu s Boršchiz a fararja Domaschku s Budestez namjetowacž. Wobsamknjenje by sta w nadžiji, so by nasche berbske naležnosče berbskeje superintendentury dla w bližichim pschichodze rošbudža. Kaž pak se strony synodalow a tež se strony zyrkwineje wšchnosče šhonimy, by pschemėnjenje superintendenturow w Sakskej hišče w bližichej synodze rošbudžicž njemóže, dokelž jednanja s krajnej wšchnosčju hišče tak daloko došchle nješju a dželenje stata wot zyrkwije by hišče nještanje. Tehodla tež pschichodna synoda sa naš Sserbow hišče tu rošbudžazu wážnosč nješmeje, kaž bėchmy by nadži jeli. Duž tež wjetichina šobustawow sa mudrje njeđerzech, by tuteje synody dla do wólbneho wojowanja podacž. Polóžju hłowow maju sstupjerjo nėmskich wošadow w Budyšchinškim wólbny wobwodze. Džěl nėmskich wošadow by, kaž šhonimy, wólbou berbskeho fararja rad podpjerat, ale jeneho sstupjerja pak chzedža Nėmžy se šwojeje přjedžisny namjetowacž. My pak nochzemj kandidaturu wšchšcheho wuczerja Hancžki, kž

je kaž jeho šobustawow, lic. Wrošak, se wšchej rasnosčju sa naš Sserbow wustupowal, sa pschichod šhubicž. Duž by konferenca po dlěžichich wuradžowanjach škončnje s wjetichinu hłowow rošbudži, tón krocž hišče wólbou Primarija Háblera a wšchšcheho wuczerja Hancžki porucžicž. Sserbjo w synodze psches lic. Wrošaka, kž je psches Lubijski wólbny wobwod woleny a wšchšcheho wuczerja Hancžtu sstupjeni wostanu. — Sa provinzialne towarstwo snutšowneho mišionstwa je by 500 hr. lėtneho pschinoschka wotedało. Wo manuskripty sa protyku sa pschichodne lėto by prošy. Na berbskich spėwarškich by dale džěla a je džělo wošebje šetlicžanska konferenca spėchowala. Wážne je praschenje, hacž ma by wjeticha wážnosč na rym abo na čžistosč rěče kšacž. Šnješ farar Šryger je zyle spėwarške s njewšchėdnej prózu pschedželal a šwoje wážne džělo do šlužby konferenzy sa nowy wudawš spėwarškich staji. S wulkim wješlom by poskiczenje s Čžeskeje pschiwomje. Sa džěčikemšchenje maja by džěčom male wobraški podawacž, kž by jara lubošnje w barabach wumjedžene a se kotryž je pschezo jena bibliška historija pschisamknjena. Šsny wješči, so budžesa tute wobraški sa berbske džěči wješele. Šsno by by dobročel namakal, kž by by postaral, so mohle by podobne wobraški tež nėmskim džěčom poskicžecž. Wože šlužby sa džěči nješju ženje tak wulku wážnosč meje, kaž w našim čžaku. Wšhelate romany w jenej nėmskej nowinje by pohoršch sbudžile a chze pschedšyda w tej naležnosčiji s redakciju jednacž. Wšhelate by hišče rošpominasche a bu konferenca, kž bė by 1/210 hodž. sapočala, po 1 hodž. haklej škončena. Bližicha šhromadžisna je 23. julija, jeli nusno njebudže, hižo přjedy sašo konferenzy powolacž.

— Čžlowjekow je, tak je by woblicžiko, na semi na 1550 000 000; s tutch je jich na 600 000 000 kchescžanow; tute licžny by trošku wurunane na wšbofe; na zyle wěšče by do zyla woblicžicž nješodži. S tutch 600 000 000 kchescžanow je nimale pokojza katolskeho wusnacž, njenužy 47 1/2 wot sta; proteštantow je jich mala ščezina, 30 1/2 wot sta, prawowėraznych, t. r. grichškofatolskich dobry pjaty džěl, 22 wot sta. Wješ protestantami je na 100 000 000 reformirškich, na 60 000 000 lutherskich, a 26 000 000 anglikanskich, t. r. jendželškich. Džěla by tu šhwilu sašo pišnišcho w tym, wšchch protestantow do kuteho swjaska sjeuocžicž. Tak šmeja sstupjerjo wšchch protestantskich wusnacžow w Čženachu sjeid a wuradžowanje wo ruznym wulžy wážnym praschenju; tež krajny biskop Šhmels šmeje tam pschėdnošch.

Šistownja.

L. w B. sa 2. p. Tr. — R w M. sa 3. po Tr.

Šnježa duchowni by najnaležnišcho na to dopomnja, so maja přėdowanja a druhe džěla sa „Šemhaj Wóh“ najposčžšcho hacž do přjedy přjedy w Šsmolerjez knihicžičechėni a kniharňi byč. Redakcija a knihicžičechėnja.

Biblija — čžas — čžlowjek.

24. tydžen, wot 10. hacž do 16. junija.

10. Druha njeđžela po Šswj. Trojizy: Sap. š. 3, 1—10. — Šh. 724. — Łuf. 5, 17—39.
11. pōndžela. Šš. 63. — Šh. 236. — Łuf. 6, 1—11.
12. wutora. Šš. 64. — Šh. 18. — Łuf. 6, 12—35.
13. přjeda. Šš. 65. — Šh. 1. — Łuf. 6, 35—49.
14. šhtwórtk. Šš. 66. — Šh. 316. — Łuf. 7, 1—17.
15. pjatl. Šš. 67. — Šh. 9. — Łuf. 7, 17—35.
16. šobota. Šš. 68. — Šh. 489. — Łuf. 7, 36—56.

Šamolwity redaktor: farar W y r g a c ž w Šofacžizach.

Čžišchč Šsmolerjez knihicžičechėnje a kniharňe, šap. družštwow s wobmj. rukowanjom w Budyšchinje.